

sine og Emanuel — „og mit gamle Ungdomshjem et Besøg. Vi kørte med Doktoren til noget, der hed „Aasen“ — saa vidt jeg husker — og dér skal vi træffe ham igen. Det er vist mindst en halv Times Vej herfra, og jeg er saamænd ganske stolt af at have gaaet saa langt lige i Solheden.“

„Ja, det er virkelig temmelig varmt i Dag.“

Hun gav sig til at tale om Egnen og om de nye Ting, hun havde set paa Vejen herhen. Hun syntes, at alting var blevet saa forandret, siden hun havde boet her; navnlig havde Byens Udseende overrasket hende. „Her er virkelig blevet langt hyggeligere,“ sagde hun; og Emanuel forklarede, at det kom af de mange, i sin Tid afbrændte Haver, der i de forløbne Aar var vokset op igen og havde faaet store Træer.

Hansine blandede sig ikke i Samtalen, og Emanuel gjorde sig heller ikke nogen Umage for at drage hende ind i den. Han undgik tværtimod hele Tiden at se paa hende og vendte for det meste Ansigtet hen imod Vinduerne og Haven. Han forstod ikke selv, hvad det var, der saa stærkt trykkede ham ved dette Besøg, eller hvorfor han uafbrudt følte Hansines Blik vandre forskende frem og tilbage mellem ham og de to Damer. Han havde jo dog ikke skjult noget for hende; han havde jo